

Engang det sig nu hændte

1. Engang det sig nu hændte, en konge foretog en rejse fra sit fædreland at fare, at stride mod tre kæmper, som England forestod, i magt og kunst de vel berømte var.
2. Det var og en prinsesse udi det samme land, hun skinnede som lyset i en stue. For hende havde livet ladet mangen ærlig mand, som kommen vare hende at beskue.
3. Den herre også skulde til England at gå, at se hendes dejlighed og klarhed, men i den samme nat som han i sengen lå, han vågnede og op af drømmens banghed.
4. Han stod straks op af sengen, oprørt udi sit sind, han tyktes allerede han var i vande, for moder sin at gange høje loftet ind, han måtte da for sengen til at stande.
5. Hør det mon kære moder endog jeg siger, du lad dig ej af mine ord fortryde. I nat jeg haver drømt en drøm så underlig, jeg tror det haver noget at betyde.
6. Jeg drømte at tre kæmper, kom ridende med hast ud af et slot som nejet stod i gården. De sloge mig så mit sværd i tvende stykker brast, og hesten den faldt såret ned til jorden.
7. Hun tydede ham drømmen og sagde til ham så, min søn du skal til Engeland at fare. Du kommer i et strid, og livet mister du, umuelig så kan du dig bevare.
8. Han vrededes i sinde og i sit stolte mod, han sagde: Nej, det skulle ej så blive, thi hvis de kommer imod mig, jeg slår dem ned for fod, de må sig straks til døden overgive.
9. En ring jeg dig forærer, min kære søn så god. Din fader flyede mig den ring tilhænde, thi hvor han kom i strid han fattedes ej mod, ej heller stedtes han i nogen vande.
10. På denne ring står skrevet med tydelige ord, med runer eller hvad man så vil sige: Den lignes kan ved solen, som skinner på vor jord, i alle lande findes ej dens lige.
11. Hun ønskede ham tillykke, der han til rejsen fór, at han de stærke kæmper vinde kunde. Han klædte sig i zobel, i brynje og i mår, tog afsted fra sin moder samme stunde.
12. Han sprang da straks på hesten, tog sværdet i sin hånd, til Engeland der rejsen skulde holde. Og hannem fulgte svende, til tallet atten mand, forgyldte vare alle deres skjolde.
13. Med samme fart de rede, og alting vel tilgik, ej nogen af dem andet sige kunne. Og sværdene de kvæssedes i samme øjeblik det slag begyndte at stå i samme stunde.
14. De fægtedes i dage, de fægtedes i to, den tredie og fjerde dag tillige. Men sejer af hinanden de ikke kunde få, thi begge vare vrede, tør jeg sige.
15. De kæmper ej kan vindes med nogen snedig list, ej heller kan de slås ned til jorden. I træfningen den ene fik sår udi sit bryst, og magtesløs tog hannem til at bløde.
16. De atter sammen rede, som enhver vide kan, thi begge vare vrede udi sinde. Men ulykken denne gang hun faldt på kongens hær, og kæmperne stod atter til at vinde.
17. Mens kongen var i live og ingen anden mand, han stredes da alene med stor møje. I træfningen gik sværdet udi hans højre hånd, og døden stod ham malet for hans øje.
18. Den ring han tog på hånden, som før herom er talt, sin kære moders ord han da påkaldte. Et mørke faldt dem over, de så ej noget mer, de måtte da som fienderne falde.
19. Det mørknedes for dennem som sorte vinternat, de vidste ej til nogen vej at vende. I dette blev alle af kongen grebne fat, de måtte lade livet da til ende.
20. Nu slutter jeg min vise, i førte klæder på, han red med sejerskronen udi hænde. Prinsessen stod i salen, der hun den ridder så, og kærlighed til hannem straks optændte.
21. Prinsessen tog imod ham, der han til slottet red, fik kærlighed til hannem uden lige. De svore sig i troskab, i ære og i fred, hinanden her i verden ej at svige.
22. Til brylluppet blev budet så mangen ærlig mand, de drukke det med glæde og med gammen. Han styrede sit rige og hele Engeland den konge vel berømt af allesammen.

Úr hundredesyvvisebogen av Marianne Clausen.

Optagelsesdato: a 26.2.1992. Ialt 4 optagelser.

Tekst: her fra Jóannes Johannesens håndskrevne visebog; Jóannes har skrevet den op efter sin far, Jens Ludvig Johannesen, der igen har lært den af sin far og farmor. Visen står også i *Vit fara upp á gólv*, 1, 1. Det siges, at Jógvan í Lon (Joen Niclasen, 1821-1852) og Jóannes Michelsen í Húsi (1824-1850), begge fra Miðvágur, har digtet visen i fællesskab. De var søskendebørn og har digtet flere sange og viser, både hver for sig og sammen (kilde: Sverri Egholm: *Kvæðabókin*, 1. bind, Tórshavn 1960).

Melodi: melodien her er nært beslægtet med Carl Andreasens udgave af nr. 101 Og ingen kan tænkes og ingen kan tro.

**Skrivað av hevur Ólavur Eysturdal yngri,
Dansifelagið Fótatraðk 2013**